

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zastoupena Mgr. Stanislavem Bodlákem, advokátem se sídlem Sobotín 270, Petrov nad Desnou, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2013, čj. MPSV-UM/13257/12/9S-MSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2014, čj. 38 Ad 9/2013 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátu Mgr. Stanislavu Bodlákovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1.300 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad práce ČR – krajská pobočka v Ostravě (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 14. 9. 2012, čj. 6416/2012/BRU, nepřiznal žalobkyni příspěvek na péči dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, neboť na základě sociálního šetření v domácnosti žalobkyně ze dne 26. 6. 2012 a posudku posudkového lékaře okresní správy sociálního zabezpečení Bruntál zjistil, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro přiznání této

sociální dávky stanované v § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách. Žalobkyně v důsledku svého těžkého zrakového postižení (praktické slepoty) nevládne pouze dvě základní životní potřeby: orientaci a péči o domácnost. Nenaplnila tak podmínku pro prohlášení prvního stupně závislosti, a to neschopnosti zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby [§ 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách].

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl. Jako podklad mu sloužil posudek vypracovaný Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „Posudková komise MPSV“), jež potvrdil závěry správního orgánu I. stupně.

[3] Žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného krajský soud zamítl jako nedůvodnou. V odůvodnění rozsudku nicméně poznamenal, že posudkové orgány neprovedly vlastní vyšetření žalobkyně. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu by vyšetření posuzované osoby lékařem mělo být pravidlem, jež však neplatí bezvýjimečně a vždy musí být zohledněny konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Krajský soud v tomto případě nepovažoval vyšetření žalobkyně za nutné, neboť sociální pracovníci i posudkové orgány dospěly ke shodnému závěru ohledně zvládání základních životních potřeb. Námitky týkající se neschopnosti žalobkyně zvládat i další základní životní potřeby (vedle orientace a péče o domácnost) krajský soud shledal nedůvodnými. Posudek Posudkové komise MPSV byl plně dostačujícím důkazním prostředkem pro rozhodnutí žalovaného v předmětné věci.

II. Argumenty kasační stížnosti žalobkyně

[4] Proti rozsudku podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost pro vady dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Ve své kasační stížnosti popsala, že není schopna zvládat ani další základní životní potřeby. V souvislosti s životní potřebou mobility uvedla, že jí dělá obtíže v noci docházet na toaletu, vstup do vany, rozbitá láhev, kdy nemůže najít střepy, častokrát upadne a nemůže nalézt mobilní telefon, aby si opatřila pomoc, nevidí přechod pro chodce, nerozezná ураžený kraj schodu atd. Nevládá ani potřebu komunikace. Dovede sice hovořit, ale nepoznává a nerozlišuje symboly, problémem je pro ni také vyřizování na úřadech. Snaží se o komunikaci přes PC a mobilní telefon, ale kvůli oteklým prstům a kloubům se jí to těžko učí. Čistí s lupou vydrží pouze deset minut, poté jí slzí oči. Používá glukometr a už se jí stalo, že si místo jednoho prášku vzala dva. Nerozeznává zelený a oranžový inzulin. Má problém učešat se. Nevidí skvrny od zubní pasty na tváři, skvrny na oblečení, špinavé ruce apod. Bez pomoci vůbec nevládá administrativu, neboť nepřečte pokyny a legendy a není schopna vyplnit formuláře. Problematická je pro ni i životní potřeba stravování, neboť je schopna se opařit, vajíčko rozbije vedle hrnku, nemůže uchopit sklenici (je průhledná) a nalít ji. Potraviny jí často padají na zem, v restauraci musí žádat o pomoc personálu. Životní potřebu oblékání a obouvání také nevládá, protože není schopna rozlišit barvy a špinavé prádlo, ani si vzít stejné boty. Pro stěžovatelku je to velmi traumatizující, neboť to ve společnosti působí nepatřičně. Nevládá ani životní potřebu

tělesné hygieny. Například si vyrazila zub z čochy, kterou nedokázala zbavit kamínku, nedokáže si vyčistit zuby mezizubním kartáčkem, nemůže nosit náušnice ani řetízky, protože je nezapne. Nepozná peníze, často o ně přišla. K fyziologické potřebě stěžovatelka uvedla, že ji taktéž nezvládá, protože v cizím prostředí není sto najít toaletu. Ve vlaku jednou málem vypadla. Má také problém najít své kupé či přestoupit do jiného vlaku, často jí ujedou. Věčně má modřiny od pádů. Potřeba péče o zdraví je pro stěžovatelku nezvladatelná, neboť nepozná léky, nemá hmat, neumí vyměnit kartuši v inzulínovém peru; totéž se týká i jehly. K jejím problémům se navíc přidala klaustrofobie. Nezvladatelná je pro stěžovatelku i potřeba osobních aktivit. Nemá zázemí lektorů, chybí jí duševní zaměstnání – studium. Bez asistenta to prakticky nelze.

[6] Stěžovatelka vytyká krajskému soudu, že nebyla řádně vyšetřena, a požaduje proto řádné šetření a znalecký posudek. K věci se nemohla vyjádřit před vydáním rozhodnutí, nic si nemohla přečíst. Požaduje tlumočníka.

[7] Shrnula, že soud nesprávně posoudil její schopnost zvládat základní životní potřeby, a neprovedl dostatečné dokazování, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že posudkovým závěrem Posudkové komise MPSV ze dne 7. 12. 2012 bylo zjištěno, že stěžovatelka nezvládá dvě základní životní potřeby: orientace a péče o domácnost, čímž nesplnila zákonnou podmínku pro přiznání příspěvku na péči podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by stěžovatelka nezvládala ani další základní životní potřeby a odkazuje na své vyjádření k žalobě. Z posudku je zcela zřejmé, že Posudková komise MPSV postupovala v souladu s § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, pokud vycházela ze zdravotního stavu stěžovatelky doloženého lékařskými nálezy ošetřujícího lékaře i odborných lékařů a z výsledků sociálního šetření správního orgánu I. stupně. V posudku jsou dostatečně vysvětleny důvody posudkového zhodnocení. Žalovaný proto považuje posudek Posudkové komise MPSV, na jehož základě rozhodoval, za úplný a přesvědčivý.

[9] V průběhu správního řízení žalovaný nezaznamenal ztíženou komunikaci se stěžovatelkou z důvodu jejího zdravotního postižení. Samotná stěžovatelka ani nenamítala nesrozumitelnost ve vzájemné komunikaci a při provádění úkonů správního řízení vystupovala aktivně a jednala samostatně. Zaměstnanci žalovaného jsou zvyklí komunikovat se žadateli o sociální dávky, kteří trpí různými druhy zdravotního postižení. V případě potřeby jsou schopni zajistit specializovaného konzultanta, k tomu je ovšem nutná součinnost ze strany účastníka řízení. Stěžovatelka si v průběhu celého správního řízení nestěžovala na problémy s komunikací se správními orgány, jež by jí bránila ve výkonu svých zákonných práv, a ani nikdy nenamítala nesrozumitelnost prováděných úkonů správního řízení. Tvrdí-li nyní opak, je to nové tvrzení, ke kterému by se ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s. nemělo přihlížet.

[10] Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Pro úplnost dodal, že stěžovatelce nic nebrání v tom, aby podala novou žádost o příspěvek na péči. V novém správním řízení by mohla být

posouzena její schopnost zvládat základní životní potřeby s přihlédnutím k aktuálnímu zdravotnímu stavu.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda správní orgány a následně krajský soud na základě nashromážděných podkladů správně zhodnotily, že stěžovatelka nezvládá pouze dvě z deseti základních životních potřeb (potřebu orientace a péče o domácnost) stanovených v § 9 zákona o sociálních službách. Tento závěr je nezbytný pro posouzení, zda je stěžovatelka osobou starší 18 let věku závislou na pomoci jiné osoby ve smyslu § 8 odst. 2 uvedeného zákona a splňuje tak předpoklady pro přiznání příspěvku na péči. Pro naplnění prvního stupně závislosti (lehká závislost) je třeba, aby žadatel o příspěvek na péči nezvládal sám bez pomoci jiné osoby tři nebo čtyři základní životní potřeby.

[14] Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby (tj. potřebu mobility, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, výkonu fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost) „se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku“ (viz § 9 odst. 4 a 5 zákona o sociálních službách).

[15] Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení upravuje vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se dle § 1 odst. 4 uvedené vyhlášky považuje „stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v

přijatelném standardu“. Příloha 1 této vyhlášky upravuje určitý základní rozsah zvládání základních životních potřeb a vymezuje aktivity, které by měl žadatel o příspěvek na péči zvládat, aby byl schopen si samostatně obstarat konkrétní životní potřebu. Soud považuje za podstatné zdůraznit, že správní orgány při posuzování stupně závislosti žadatele o příspěvek na péči zkoumají zvládání základních životních potřeb v **přijatelném standardu** (tedy pouze v určitém základním rozsahu), nikoliv, jestli je posuzovaná osoba schopna tyto své potřeby obstarávat ve stejné míře, jako v případě absence zdravotního postižení.

[16] Na základě shromážděné spisové dokumentace i tvrzení stěžovatelky uvedených v kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelka zvládá zbylé základní potřeby v rozsahu, v jakém je vymezuje vyhláška č. 505/2006 Sb.

[17] Za schopnost zvládat základní životní potřebu komunikace se dle bodu c) uvedené vyhlášky považuje stav, kdy je osoba „*schopna dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky*“. Kasační soud je přesvědčen, že stěžovatelka tuto potřebu zvládá. Stěžovatelka se nepochybně dokáže dorozumět mluvenou srozumitelnou řečí a stejně tak i psanou zprávou (neuvádí, že by nemohla psát, a je schopna si psanou zprávu přečíst – byť jen v omezeném rozsahu, protože není schopná číst s lupou déle než 10 minut). Dovede porozumět zvukovým signálům (uvádí, že má dobrý sluch). Pro hodnocení zvládnutí potřeby komunikace není rozhodné, že stěžovatelka nerozezná symboly či dopravní značky, neboť vyhláška požaduje alternativně buď porozumění základním obrazovým symbolům, nebo zvukovým signálům. Stěžovatelka je schopna používat běžné komunikační prostředky, jako např. mobilní telefon (má speciální mobilní telefon pro nevidomé) a počítač, byť s určitými obtížemi způsobenými mimo jiné problémy s oteklými klouby. Se zvládnutím potřeby komunikace vymezené ve vyhlášce nijak nesouvisí další stěžovatelkou tvrzené skutečnosti, jako nerozeznání léků, problémy s česáním, s nerozeznáním skvrn na oblečení a podobně. Rozhodná není ani neschopnost zvládat administrativu, vyplňovat formuláře či ztížená komunikace s úřady.

[18] Za zvládání potřeby stravování je považován „*stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim* [bod d) přílohy 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.]. Stěžovatelka sama v žalobě uvedla, že je schopna si ohřát jídlo, které si sama přinese z jídelny v jídlonosiči, a dovede si připravit pouze jednoduché pokrmy (např. si namaže chleba máslem). Z jejích tvrzení je zřejmé, že si nezvládá sama uvařit složitější pokrm (vajíčko rozbije mimo hrnek, potraviny jí padají na zem atd.), nicméně tato aktivita se stejně jako nakupování potravin, se kterým má stěžovatelka obtíže, posuzuje v rámci životní potřeby péče o domácnost, již správní orgány vyhodnotily jako nezvládnutou. Ze spisové dokumentace a tvrzení stěžovatelky vyplývá, že si s vynaložením přiměřeného úsilí dovede stravu a nápoj naservírovat, dokáže se samostatně najíst a napít. Problém s nerozeznáním čiré sklenice může vyřešit používáním barevného nádobí.

[19] V rámci potřeby oblékání a obouvání musí osoba v souladu s bodem e) zmiňované vyhlášky zvládat tyto aktivity: „*vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem*“.

Stěžovatelka uvedla již v žalobě, že se zvládá sama obléci i obout a rozezná špinavé prádlo od čistého, byť ne pomocí zraku. Dokáže také rozeznat bílé prádlo od barevného. Lze též dovodit, že je schopna si vybrat oblečení přiměřené okolnostem (tj. dokáže oblečení přizpůsobit počasí, společenské příležitosti atd.). Za podružný je již nutno pro účely posouzení základní schopnosti zvládat tuto potřebu považovat problém s nerozeznáním konkrétní barvy oblečení nebo skvrny na oblečení.

[20] Stěžovatelka zvládá i výkon fyziologické potřeby (což sama uznává v žalobě), pro jejíž hodnocení je podstatná schopnost používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky [viz bod g) přílohy 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.], nikoliv dovednost nalézt toaletu v cizím prostředí, ve vlaku a podobně.

[21] Stejně tak i potřebu osobních aktivit považuje Nejvyšší správní soud za zvládnutou. Z nashromážděných podkladů a stěžovatelčiných tvrzení vyplývá, že stěžovatelka je schopna, byť v omezeném rozsahu, vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti [viz bod i) přílohy 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.]. Je samozřejmé, že tyto své aktivity musí v potřebné míře přizpůsobit svému zdravotnímu stavu a omezit tak některé činnosti, které jí tento stav nedovoluje.

[22] V souvislosti s tvrzeným nezvládnutím životní potřeby mobility, tělesné hygieny a péče o zdraví kasační soud uvádí, že tyto námitky stěžovatelka poprvé uplatnila až v kasační stížnosti a soud je proto musí odmítnout jako nepřípustné dle § 109 odst. 5 s. ř. s. (podle tohoto ustanovení „[k]e skutečností, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží“). Smyslem tohoto ustanovení je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení (viz rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2004, čj. 4 Azs 1/2004 - 68).

[23] Případné nové skutečnosti ohledně zdravotního stavu a s tím související schopnosti zvládat základní životní potřeby stěžovatelka může uplatnit v nové žádosti o přiznání příspěvku na péči.

[24] Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud chápe stěžovatelkou popsané každodenní obtíže vyplývající z jejího zrakového postižení, neshledal, že by jí vyličené skutečnosti vypovídaly o neschopnosti zvládat další základní životní potřeby stanovené v § 9 zákona o sociálních službách, jejichž rozsah konkretizuje příloha 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.

[25] Stěžovatelka dále brojí proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, požaduje řádné šetření a znalecký posudek. Kasační soud k této námitce poznamenává, že stěžovatelka uvedené skutečnosti v celém tomto rozsahu nezmiňovala ve své žalobě, nicméně krajský soud se této otázce věnoval, a proto se Nejvyšší správní soud uvedenými námitkami bude zabývat.

[26] Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách správní orgán I. stupně při posuzování stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby pro účely přiznání

příspěvku na péči vychází „ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře“. Z těchto podkladů vychází následně také odvolací správní orgán.

[27] Krajský soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného vycházel zejména z posudku Posudkové komise MPSV, který byl vypracován na základě sociálního šetření u stěžovatelky ze dne 26. 6. 2012, zdravotní dokumentace praktického lékaře MUDr. V. a jeho nálezu ze dne 4. 4. 2012, z nálezů oční ambulance MUDr. K. ze dne 10. 5. 2012, zprávy doc. MUDr. V. ze dne 17. 9. 2012 a z nálezů diabetologické ambulance MUDr. H. ze dne 21. 5. 2012. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že posudek Posudkové komise MPSV je srozumitelný, úplný, neobsahuje žádné vnitřní rozpory a zohledňuje všechny podstatné skutečnosti případu. Stěžovatelka ani nepředložila žádnou lékařskou zprávu či posudek, které by zjištění Posudkové komise MPSV nějakým způsobem zpochybňovaly. Proto nebylo nutné provádět další vyšetření stěžovatelky, neboť to by z hlediska věrohodnosti posudku nemohlo přinést nic nového (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2011, čj. 4 Ads 82/2011 - 44). Stěžovatelka spíše ve svých soudních podáních (žalobě a kasační stížnosti) zpochybňuje samotné hodnocení shromážděných podkladů a jejich posouzení ve vztahu ke zvládnutí jednotlivých základních životních potřeb, než že by rozporovala své konkrétní schopnosti uvedené v posudku. Kasační soud proto považuje námitku týkající se nedostatečného šetření za nedůvodnou.

[28] Z hlediska procesního postupu správních orgánů stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že se k věci nemohla vyjádřit před vydáním rozhodnutí, nebyla poučena, nemohla si nic přecíst a požaduje tlumočníka. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že se jedná o námitky poprvé uplatněné až v kasační stížnosti, které musí v souladu s § 109 odst. 5 s. ř. s. odmítnout pro jejich nepřipustnost. Nad rámec však dává za pravdu žalovanému v tom, že ze správního spisu neplyne, že by stěžovatelka průběhu řízení nerozuměla, že by se objevily nějaké závažnější komunikační problémy nebo že by nebyla seznámena s podklady rozhodnutí (viz protokol vypracovaný správním orgánem I. stupně ze dne 4. 9. 2012 – seznámení s podklady - příspěvek na péči, písemnost žalovaného ze dne 12. 12. 2012 - vyrozumění o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí).

V. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Stěžovatelce byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, čj. 1 Ads 86/2014 - 17, ustanoven zástupce Mgr. Stanislav Bodlák, advokát. Nejvyšší

správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatelky odměnu za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a to ve výši 1.000 Kč (srov. § 9 odst. 2, § 7 bod 3 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Ze soudního spisu neplyne, že by ustanovený zástupce byl plátcem DPH. Celková výše odměny ustanoveného zástupce stěžovatelky tedy činí 1.300 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu